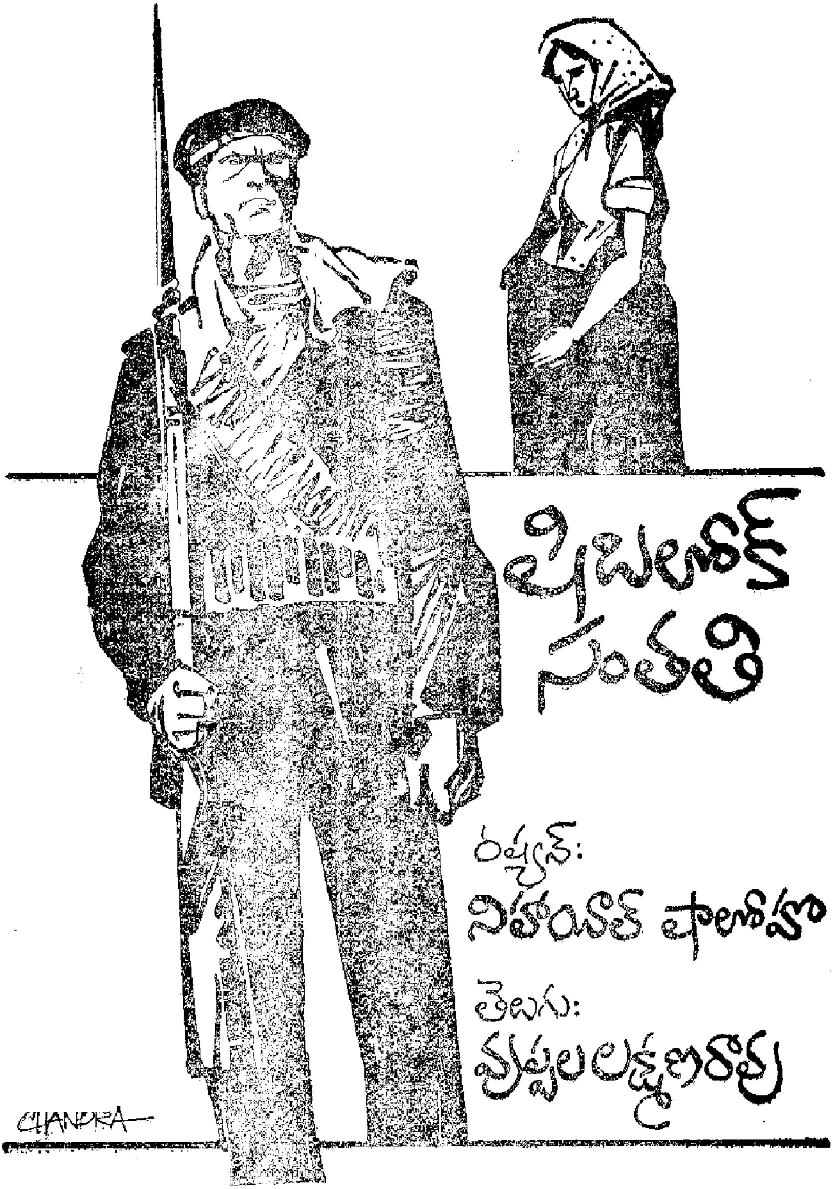

ప్రిబిలూక్ సంతతి

రష్యన్:
నికొలాయ్ షొలొహొవ్

తెలుగు:
వుప్పల లక్ష్మణరావు

"నువ్వు చదువుకున్న ఆడదానివి కళ్ళతోడు పెట్టుకుంటున్నావు. ఐనా నీకు బుద్ధి తక్కువే. వీడితో నేనెక్కడికి పోయేది?

ఇక్కడ నుంచి మ్యాట్రూపుకి ఓ వలభై వెర్స్తులుంటుంది. వీణ్ణెత్తుకుని నడిచొచ్చాను. కాళ్ల చర్మం తొక్కల్లా యెలా వూడొచ్చేసిందో చూశావా? ఈ శిశు శరణాలయం మేనేజరువి కదా, యీ చంటాణ్ణి తీసుకోమరి! ఖాళీ లేదంటావా? వీణ్ణి తీసుకుని మరి నన్నెక్కడికి పొమ్మంటావ్? వీణ్ణి మోసి మోసి ఇప్పటికే పడ్డాను కావలసినన్ని యమయాతనలు. పీకమొయ్యా దిగమింగాను బాధలు. అవును, వీడు నా కన్నకొడుకు. నా సంతతి. నా వంశాన్ని నిలబెట్టవలసిన వాడు. వీడికిప్పుడు రెండో యేడు. మరి తల్లి చచ్చిపోయింది. వీడి తల్లిది—అదో చిత్రమైన కథ. ఎందుకు చెప్ప కూడదు? చెబుతా. పోయిన యేడు నేనున్న కంపెనీకి ఓ ప్రత్యేకమైన పని ఒప్ప జెప్పారు. ఆరోజుల్లో ఎగువ దొన్ ప్రాంతంలో స్వైర విహారం చేస్తున్న ఇగ్నాతియల్ మురావి కొసాక్ గ్రామాల్లోకి తరిపి కొట్టాం. నేను—ఖచ్చితంగా చెప్పాలంటే—మెషన్ గన్నరుగా వుండేవాణ్ణి. ఓనాడు మేం గూడెం వదిలిపెట్టి దాడి చేసేందుకు బయల్దేరాం. స్టెప్ మైదానం మీద చెట్టూ చేమా లేకుండా ఒట్టతలవాడి గుండులా వుంది. ఎండమాడ్చేస్తూంది దిబ్బ యెక్కాం. ఇక కొండకి కాస్త దిగువగా వున్న చిట్టడవి చేరుకోవాలి నేనేమో నా మెషీన్ గన్నున్న శకటంతో అందరి కంటె ముందు చూసుకొంటే దిగువ అల్లంత దూరాన యేదో పడుంది. ఆడమనిషిలా అవుపించింది. గుర్రాన్ని దౌడు తీయించి

❊ ❊ డా॥ ఉప్పల లక్ష్మణరావుగారికి అభినందనలు ❊ ❊

మన తెలుగు వాళ్ళలో తెలుగుజాతివారి ఆదర్శానికి, ఉద్యమానికి, ప్రగతికీ, సాహిత్యానికీ, మేధావి తనానికి అగ్రగణ్యులెందరో మహామహులు ఉన్నారు, వారిలో డా॥ ఉప్పల లక్ష్మణరావుగారిని గురించి ఎంతో మందికి ఎంతో తెలుసును, విదేశ భాషల్లో తెలుగు వెలుగని ప్రసరింపజేసిన ఆదర్శనీయుడయిన ప్రజారచయిత, మేధావి శ్రీ లక్ష్మణరావుగారు మా జ్యోతి సంస్థకు చిరకాల స్నేహితులు, ఆప్తులు. ఆయన 85వ జన్మదినోత్సవ సందర్భంలో వారికి జ్యోతి ప్రత్యేక అభినందనలు తెలుపుతూ వారి రచనను ప్రచురిస్తున్నది—

అక్కడి కెళ్లా నిజంగానే — ఓ స్త్రీ అక్కడ పడివుంది, కాని చిత్రమేమిటంటే — ఆ స్త్రీ వెల్లకిలా పడుంది. పావడ అంచుతో మొహంమీద ముసుకు కప్పుకున్నట్టుంది శకటం మెట్లమీద నుంచి దిగి, దగ్గర కెళ్లి చూశా — ప్రాణం వుంది ఊపిరి ఆడుతూంది — పట్టాకత్తిమొన ఆమె పళ్ల వరసల మధ్యకి దూర్చి, దవడలు విడదీసి, నా నీళ్ల సీసాలోంచి నీళ్లు యిన్ని ఆమె నోట్లో పోశా దాంతో ఆ మనిషికి ప్రాణం లేచొచ్చింది. నా కంపెనీ వాళ్లందరూ యీలోపున అక్కడ చేరి ఆ మనిషిని ఆదే అడగడం

"నువ్వెవరివి? ఇంత సిగ్గూలజ్జా లేకుండా నలుగురు కళ్ల ముందరా రోడ్డు పక్కనే యెందు కిలాపడున్నావ్?" అని.

ఆడమనిషి ఘోరున శవరోదన మొదలు పెట్టింది. ఏమిటి జరిగిందో తెలుసుకుందుకు మాతాతలు దిగొచ్చారు. అస్త్రహాన్ ప్రాంతంనుంచి వచ్చిన ఓ బందిపోటు ఒట్టుతనని కనికరించి వాళ్లబండిలో యెక్కించుకున్నారట. కానీ తీరా యీచోటకి వచ్చేసరికి ఆ ముష్కరులు తనని బలాత్కరించి, వాళ్లమామూలు ప్రకారంతనని రోడ్డు పక్కనపారేసి వాళ్లమానాన వాళ్లు పోయారట

నేను మా గూడెం వాళ్లతో అన్నాను.

"చూడండి, భాయ్, బందిపోట్ల చేతిలో యెంత బాధ పడిందో యీ ఆడకూతురు. అందుకని, మీరందరూ ఒప్పుకుంటే యీమెని నా బండిలో ఎక్కించుకుంటాను.

దాంతో మా కంపెనీ వాళ్లంతా గొల్లుమన్నారు "ఒరేయ్, షిబలోక్, నీ బండిలో యెక్కించుకుంటున్నావు, ఆమెని జాగ్రత్తగా చూసుకోరా! ఇలాంటి ఛడవది మాగట్టి ప్రాణంలే. కాస్త తేర్పరిల్లి బలం పుంజుకోనీయ్, అప్పుడాలోచిందాం!"

ఎవరు చెప్పగలరు? ఆడంగులంటే ఆమడదూరం వుండే వాణ్ణి నేను. అటువంటిది ఆడమనిషి మీద నాలో కనికరం పుట్టుకొచ్చింది. దాంతో, లద్దినంకొని తెచ్చుకున్నట్టు, నానెత్తిని పాపం చుట్టుకుంది. ఆడకూతురికి మాతో కలిసి వుండడం చప్పున అలవాటై పోయింది. పీదిమూసిన లాల్చీలు ఉతికియిస్త్రీ చేయనూ, వాడి చిరిగి పోయిన చౌదర్ పాయిజామా నేర్పుతో మాసిక వేసి కుట్టనూ - యిలా ఆక్రాస్నాక్ కంపెనీలో యిదివరకు మేం చేసుకుంటూండిన ఆడంగిపనులన్నీ తనునెత్తిన వేసుకుని చేస్తూండేది. ఐతేయేం...కంపెనీలో ఆడది వుండడం కంపెనీకి గొప్ప అప్రతిష్ఠ అని మా కందరికీ అనిపించి పోయింది. కంపెనీ కమాండరు మమ్మల్ని నానా తిట్లూ తిట్టాడు.

"ఆ ముండని జుట్టుకీడ్చేసి కాకులకీ గెద్దలకీ పారేయండ్రా!"

నాకు మాత్రం ఆ అశ్వరూతుర్ని చూసి యింతా అంతాకాదు, మహా జాలేసి పోయింది, ఓనాడు ఆమెతో అన్నాను...

"దార్యా, నామాట విను, యిక్కడ నుంచి నువ్వు మంచిగా వెళ్లిపోడమే నయం. యే పిచ్చి తుపాకీ గుండో యీలవేసి విన్నెగరేసి పోయేకంటే. ఆ తరువాత మరి యేడుపులూ మొత్తుకోళ్లూనూ, ఎందుకొచ్చింది?"....

ఆమె కంట్లో నీళ్లు తిరిగాయి- వల వల యేడుస్తూ అంది.

"మీరు మంచి కొసాక్‌లు గనక, నన్నిక్కడే గుండేసి కాల్చేయండి. నేను మాత్రం మిమ్మల్ని విడిచిపెట్టదల్చుకోలేదు"

మరి రెండు మూడు రోజులకే నా మెషీన్ గన్ను శకటు సారధి యుద్ధంలో నేలకొరిగేసరికి ఆమె నా నోట్లో కరక్కాయ కొట్టింది.

"ఆ బండి వాడిపని నాకియ్యకూడదూ? గుర్రాల్ని చూసుకునే విషయంలో కడమ వాళ్లెవ్వరికీ యే విధంగానూ నేను తీసిపోను" అంది.

ఆమెకి కళ్లెం అందిచ్చాను.

"మరి నువ్వుకాని, లడాయి జరుగుతూన్నప్పుడు మెషీన్‌గన్ను బండిని సమయం కనిపెట్టి క్షణంలో యెక్కి మళ్లించలేక పోయావంటే మాత్రం, నిన్ను అక్కడికక్కడికే రోడ్డుమీదికి తోసేసి, కొరడాతో చచ్చేలా బాదుతాను" అన్నాను.

బండి యెలా తోలాలో ఆమె క్షుణ్ణంగా యెరుగుననే చెప్పాలి. ఆ విషయంలో ముసలి కొసాక్‌లకి కూడా ఆమె పాఠం చెప్పగలదు. అందుకేమీ సందేహం లేదు. ఆడదై పుట్టినప్పటికీ గుర్రాల విషయంలో అసలైన ఏ కొసాక్‌కి ఆమె యే మాత్రమూ తీసిపోదన్న మాట. యిద్ధం జరుగుతూన్నప్పుడు బండిని ఆమె చటుక్కుని యెలా మళ్లించేదంటే గుర్రాలు వెనకాళ్లు రెండింటినీ పైకెత్తేసేవి. రోజులు గడచినకొద్దీ కథ కూడా ముదిరింది. ఆమెతో నాకు సంపర్కం యేర్పడింది. ఇలాంటి పరిస్థితుల్లో యెలా జరుగుతుందో అలా జరిగింది- ఆ మనిషికి కడుపైంది. ఆడాళ్లకి యెన్ని కష్టాలు తెచ్చిపెడతాం, మొగాళ్లం. బందిపోటు జట్లని తరుముతూనే ఎనిమిది నెలలు గడిచి పోయాయి. మా కంపెనీలో వున్న కొసాక్కులు సకిలింపులు మొదలెట్టారు.

"ఒరేయ్, షిబలోక్, నీ బండి మనిషికేసి చూడ్రా! గవర్నమెంటు ఇర్పుషీద భోజనం ఆ మనిషికెంత బాగా పడిందో, బొద్దుగా, గుండ్రంగా, బండి మెత్తాలమీద ఇహ జాగా వుండదురోయ్."

ఓనాడు లడాయిలో మేం ముందు శ్రేణిలో వున్నాం. మా మందుగుండు సామాను పూర్తిగా నిండుకుంది. తెచ్చుకుందామంటే బళ్లలేవు. గూడానికి ఆ

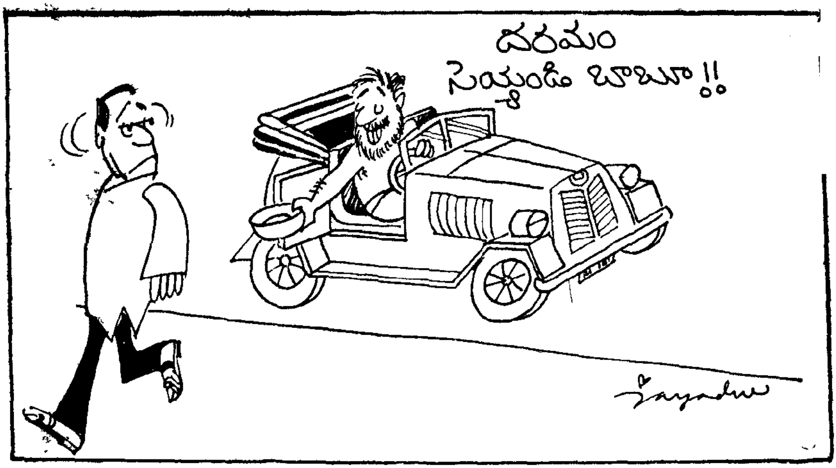

చివర బందిపోట్ల దళం వుంది. యీ చివర మేం వున్నాం. మా దగ్గర మందుగుండు అయిపోయిందన్న సంగతి గూడెంలో వాళ్లెవ్వరికీ తెలీకుండా అతి రహస్యంగా వుంచాం. సరిగ్గా అప్పుడు జరిగింది నమ్మక ద్రోహం. అర్ధరాత్రి అయింది. నేను గస్తీ మీదున్నాను. తహాల్కు వినబడింది. భూమి మూల్గింది. దద్దరిల్లింది. గజ గజ వణికింది. అగ్ని పర్వతంలోంచి పొరలొస్తున్న లావా ప్రవాహంలా, గూడెం లోనుంచీ, చుట్టుపక్కల నుంచీ వచ్చేస్తున్నారు బందిపోట్లు. మమల్ని చక్రబంధంలో యిరికించడానికి మా మీద దాడి ప్రారంభించారు. ఏ విధమైన ప్రమాదమూ వుండదని వాళ్లకి నిశ్చయంగా తెలిసి [illegible] యెక్కడలేని పెంకితనంతోనూ అరవడం మొదలు పెట్టారు.

"ఏయ్, ఎర్ర కొసాక్కులూ, లొంగిపొండి. మీ దగ్గరున్న తూటాలన్నీ అయిపోయాయి, ఉత్తపుణ్యానికే యెందుకు నెత్తురు కక్కుకుంటారు, బాయ్."

నిజంగానే మేం నెత్తురు కక్కుకున్నాం. మమ్మల్ని వెంట తరిమి ఎలా దౌడు తీయించారంటే..ప్రమోపడూ ఒక పందెపు పరుగైంది ఎవడిక్రం త్వరగా పరుగెత్తుదాం అని. తెల్లవారే లోపుగా మేం గూడెంనుంచి ఎంత లేదన్నా పదిహేను వెర్స్తలు స్వారిచేసి అంపరం ఓ చిట్టడవిలో పోగై లెక్క చూసుకునే సరికి-మాలో సగం మందిమే బతుకు జీవుడా అని ప్రాణాలతో అక్కడ చేరుకున్నామని తేలింది.—పారిపోగా మిగిలిన యే కొద్దిమందో తప్ప కదం వాళ్ళందరూ కత్తివేటుకి బలిఅయి పోయారు. నా

ప్రాణం మహా చావుకొచ్చింది వెధవ బతుకు యెందుకని పించింది. ఇదివాల నట్టు దార్య బాధతో చుట్టుకు పోతోంది రాత్రంతా గుర్రాన్ని దౌడు తీయిస్తూనే వుందేమో మనిషి రూపే మారిపోయింది. మొహం నల్లబడి పోయింది నాకు బోధపడి పోయింది—మరొక్క నిమిషంలో మేం ఉన్న చోటు నుండి వెళ్ళిపోయి. మాకు కనబడకుండా వుండేందుకని పొట్టడవిలోకి వెళ్ళి దాగుంటుందని, ఇలా జరుగుతుందని నేను అప్పుడే అనుకున్నాను. అనుకుని ఆమె వెంట వెళ్ళాను. గాలి తగలకుండా వుండడానికని ఓ లోయలో ఓ గొయ్యి చూసుకొని, కిందపడిపోయిన ఆకుల్ని యేరుకొచ్చి అడతోడెలు. ఆ గోతిలోకి వెళ్ళిపోయి తొలుత బోర్ల పడుకుంది కాని మరి కాస్సేపటికి దొర్లి వెల్లకిలా పడుకుని మొగరుచుకుంది. నొప్పులు మొదలయ్యాయి. ఓ పొద చాటున నక్కిపోయి మోకాళ్ళ మీద కూచుని చెట్ల రెమ్మల సందులోంచి చూశాను... మూలుగుతూంది కాస్సేపటికల్లా అరుపులూ కేకలూ మొదలు పెట్టింది, కళ్ళనీళ్లు బుగ్గలంట కారుతున్నాయి చర్మం అంతా పచ్చపచ్చగా మెరుస్తూంది. కళ్లు ఉబ్బిపోయాయి. మనిషి ఆయాసపడిపోయి ఒళ్లు చుట్టలు చుట్టుకు పోతూంది. కాసాన్కు కంట పడాల్సిన దృశ్యం కాదనే...కాని అలా కళ్ళప్పగించేసి ఆమెకేసి చూస్తూనేవున్నా తటాలున నాకు తోచింది...ఈ మనిషి పీళ్ళుత లేకుండా వుంది. చచ్చిపోతుందని.... పొదల చాటునుండి చెంగున వురికి ఆమె దగ్గరికి పరుగెత్తాను. నేనే ఆమెకి సాయం చెయ్యక తప్పదన్న సంగతి అర్థమయి పోయింది నాకు కోటు చేతులు దండల వరకూ మడిచేసుకున్నారు. ఆమె మీదకి వంగాను, నాకెంత భయం వేసి పోయిందంటే... ముచ్చెమటలు పోసిపోయి వొళ్ళంతా తడిముద్ద అయిపోయింది. మనుషుల నిండు ప్రాణాలు తీసెయ్యడానికి నేనెన్నాడూ వెనుకాడలేదు. అటువంటిది యిక్కడ నాకు కాళ్ళూ చేతులూ ఆడలేదు! ఆమె దగ్గరికి వెళ్లగానే ఆమె అరుపులూ కేకలూ మానేసి ఉద్రేక పడిపోయి పిచ్చాగుడు మొదలు పెట్టింది.

"యూష! మంచగుండు అయిపోయిన సంగతి బందిపోటు ఇట్టికి యెవరు చెప్పారో తెలుసా," అంటూ అలా అని నా వేపు గంభీరంగా చూసింది.

"ఎవరు?" అని అడిగాను

"నేను" అంది.

"పిచ్చిదానా! యేమిటా మతిపోయిన మాట? కుక్క వెర్రి పట్టిందా యేమిటి నీకు? నోరుమూసుకు పడుకో" మళ్ళీ ఆరంభించింది.

"యముడు నా యెదుట నించుని పిలుస్తున్నాడు నన్ను. నేను చేసిన నేరం

నీ యెదుట ఒప్పేసుకుంటున్నాను. యూష, ఎలాంటి విషసర్పాన్ని పాలు పోసి పెంచావో నువ్వు ఊహించుకోనేనా ఊహించుకోలేవు"

"నిన్ను వేధించుతూన్న నేరం యేమిటో యేడుద్దూ" అన్నాను అదేదో చెప్పేసి ఆ బరువు దించేసుకుంది చెబుతూ తలకాయని నేలకేసి కొట్టుకుంది.

"నా అంతట నేనే బందిపోట్ల జట్టుతో చేరా" అంటూ చెప్పడం మొదలెట్టింది " జట్టునాయకుడు ఇగ్నేషియల్ వెంటపడ్డాను....ఓ యేడు గడచాక మీ కంపెనీలో చేరి మీ కంపెనీ గురించి యావత్తు భోగట్టా తెలుసుకుని రిపోర్టు చేయవలసిందని నన్ను పంపించాడు. నన్ను బలాత్కరించినట్టు మీ దగ్గిర ఓ నాటకం ఆడాను. నాకు చావు దగ్గరకొచ్చింది. లేకుంటె నీ అందరిని ముందు ముందునాశనంచేసి వుందును"

నా గుండెల్లో కుతకుత మరిగినట్టనిపించింది. ఇక నేను భరించలేక పోయాను....బూటు కాళ్ళతో ఆమెని పది తాపులు తన్నాను. నోటంటు నెత్తురు కారేవరకు..ఆమె మొహం మొత్తేశాను ఆమెకి మళ్ళీ నొప్పులు మొదలెట్టాయి. నాకు తటాలున కదలికడింది...ఆమె తొడల మధ్య చంటి పసిగుడ్డు బయటపడ్డం, వాళ్ళచెమ్మగా వుంది. నక్కనోట పడిన కుందేలు పిల్లలా కెవ్వుమని కేక పెట్టింది. దార్యమాత్రం యేడుస్తోంది. నవ్వుతూంది. నా పాదాలమీదపడి నాకాళ్ల రెండూ కౌగలించుకోబోయింది. నేను గిర్రున తిరిగిపోయి మా కంపెనీని చేరుకున్నాను. చేరుకొని తోడి కాప్పాకులతో జరిగినదంతా పూసగుచ్చినట్టు చెప్పాను.

ఉగ్రులైపోయారు ఆ కోపంతో నన్ను ముక్క ముక్కల కింద నరికి పారెయ్యాలనుకున్నారు. కాప్సేశయూకి నాతో అన్నారు.

"ఒరేయ్ షిబలోక్ నువ్వు ఆ పని

✱ "ఇదిగో! ఈ కుక్కను కొనండి సార్! ఇది చక్కగా మాట్లాగలదు!"
అన్నాడు కుక్కల షాపతను.
రంగారావ్ ఆశ్చర్యపోయాడు. "ఏమిటి? ఈ కుక్క మాట్లాడుతుందా?"
ఆ మాట వింటూనే కుక్క కల్పించుకుంది!
"అవున్సార్ నేను మాట్లాడగలను!"
రంగారావ్ మరింత ఆశ్చర్యపోయాడు. "అదేంటోయ్! ఇంత అద్భుతమైన కుక్కను ఎందుకు అమ్మాలనుకుంటున్నావ్?"
"ఎందుకేమిటి సార్! నాకు అబద్ధాలు వినడమంటే పరమఅసహ్యం!"

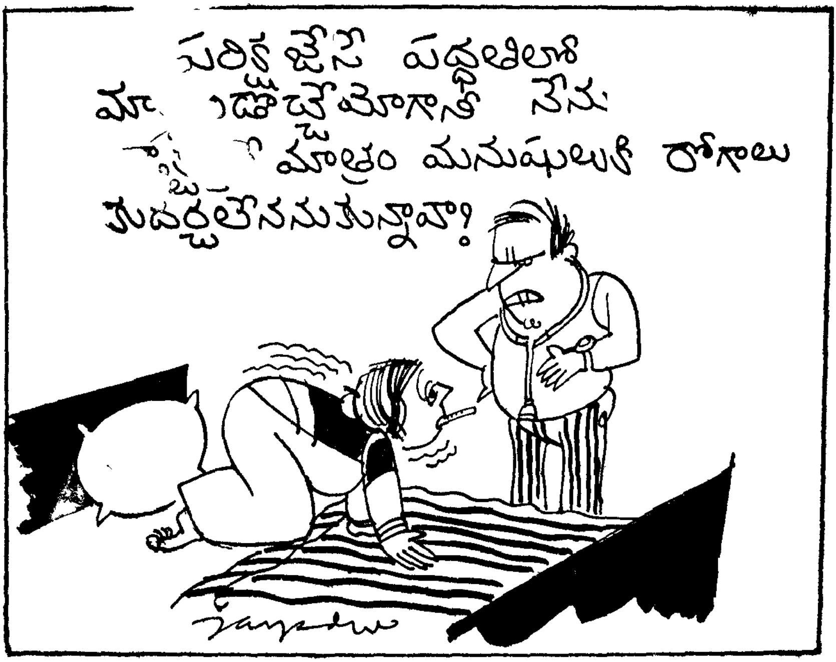

షిని కిరాయికి పెట్టుకున్నావు, కాబట్టి రాయిడబ్బులిచ్చి దానిని, యిప్పుడు పుట్టినదాన్ని సంతానాన్ని కూడా యీ లోకంనుంచి పంపించేయాలి. నువ్వు అలా చేయకపోయావంటే కాబేజీని కైమా చేసినట్టుగా నిన్ను కైమా చేస్తా."

కాళ్ళందరి కాళ్ళమీదా పడి చెప్పుకున్నాను

బాస్, నేనే చంపేస్తాదాన్ని. అది మీకు భయపడి కాదు, నా అంతరాత్మని అనుసరించే దాని నమ్మకద్రోహంగా యెంతమంది మన అన్నదమ్ములూ కామ్రేడ్లతంలో యెగిరిపోయినందుకు శిక్షగానే. కాని ఆ పసిగుడ్డుని మాత్రం కాసింత మీ కడుపులో పెట్టుకోండి ...ఆ నలుసులో వంగోతు వంతుకి నేను బాధ్యుణ్ణి. నాకు నా సంతతి, నాణ్ణి బతికి బట్టకట్టనీయండి. మీకు పెళ్ళాం పిల్లలూ వున్నారు. వీడు తప్ప నా అన్నవాడు నాకెవ్వడూ లేదు."

కంపెనీ వాళ్ళని కాళ్ళావేళ్ళా బతిమాలుకున్నాను. మన్ను ముద్దు పెట్టుకున్నాను. అప్పుడు వాళ్ళకి నామీద కనికరం పుట్టి అన్నారు.

"సరే అలాగే కానీయ్! నీ సంతతి వాడు బతికి బాగుపడనీ వాడు కూడా నీ అంతటి సాహసికుడైన మెషిన్ గన్నరు కానీయ్, షిబలోక్ కాని ఆ ఆడదాన్ని మాత్రం సువ్వేహజావతు చేసేయ్యాలి।"

దార్య దగ్గర కెళ్ళాను. ఆమె కాస్త తెప్పరిల్లి పసివాణ్ణి చేతుల్లో పెట్టుకుని కూచుంది.

ఆమెతో అన్నాను.

"ఇదిగో. వాడికి నువ్వు చన్నిచ్చి పాలు కుడిపావంటే నేను వొప్పుకోను. గడ్డు రోజుల్లో పుట్టిన పసికందుని తల్లి పాలు తాగనీయకూడదు. కాని, దార్య నిన్ను నేను చంపేయక తప్పదు,-- ఏమంటే నువ్వు మా సోవియట్ ప్రభుత్వాన్ని వ్యతిరేకిస్తున్నావు. ఆ లోయ అంచున నా కేసి చూస్తూ నుంచో.-"

"యూష, మరి ఆపసిగుడ్డు యేం గాను? నీ బీము నెత్తురు లోంచి పుట్టిన వాడు- నీ కన్నకొడుకు నన్ను చంపేశావంటే, తల్లిపాలు లేక వాడు చచ్చిపోతాడు. వాడు తలిపాలు తాగినన్నాళ్లూ నన్ను బతకనీయ్ ఆతరవాత నన్ను చంపేయ్- నే వొప్పుకుంటాను -" అంది దార్య.

వీల్లేదు అన్నాను నేను. "నా కంపెనీ కఠినంగా ఆజ్ఞాపించింది నన్ను. నిన్ను ఒక్క క్షణమైనా బతక నివ్వకూడ దన్నారు పిల్లాడిగురించి నువ్వేమి బెంగ పెట్టుకో నక్కరలేదు. గుర్రం పాలు కుడిపించి వీణ్ణి పెంచుతాను. వీణ్ణి చచ్చిపోనియ్యను"

రెండడుగులు వెనక్కేశాను. బుజం మీదనుంచి తుపాకి దించాను ఆమె నా కాళ్లు పట్టుకొని నా బూట్లని ముద్దెట్టుకుంది,

ఆ తరువాత మరి వెనక్కి తిరిగి చూడకుండా, పిల్లాడున్న చోటుకి పరిగెత్తాను. చేతులు గజ గజ వణికాయి. మోకాళ్లు వొరిగిపోయాయి వొళ్లజారు జారుగా నగ్నంగా వున్న ఆపసికందుని యెత్తుకోలేక పోయాను.

ఓ ఐదురోజులయాకా మేం మళ్లీ వెనక్కి మళ్ళినప్పుడు ఆచోటుపక్కనుంచే వెళ్ళాం లోయలో అడవిపై నల్లమబ్బులు కాకులు ఎగురుతున్నాయి ఈ నలుసు గాడితో నేను పడిన పాట్లు అన్నీ ఇన్నీకావు

"ఇదిగో షిబలోక్, వీణ్ణి ఎలాగో వదిలించుకో. ఎందుకు నీకీ సంకెళ్లు? ఎందుకని చస్తావు వీడితో?" అంటూండే వాళ్లు కొసాక్కులు.

కాని యీ నలుసు వెధవని చూసి నాకు మహా దిగులేసు కొచ్చేది-భరించ శక్యం కాదనిపించి పోయింది, నేను అనుకునేవాణ్ణి వీడు బతికి బట్టకట్టాలి, తండ్రి అప్పటికి చచ్చి మట్టి అయిపోయాడు. కొడుకు సోవియట్ ప్రభుత్వాన్ని కాపాడుతాడు. యాకోట్ షిబలోక్ ప్రజల స్మృతి పథంలో నిలబడతాడు. అంతే కాని, కలుపు మొక్కలా చావడు, వాడి సంతతి చిరస్థాయిగా వుండి పోతుంది. ఇదిగో మేజరమ్మాయ్, నువ్వు చాలా మంచి దానివి నేచెబుతున్నా, నామాట నమ్ము. నా బతుకంతటిలోనూ తొలిసారి కంట నీళ్లు నింపుకున్నది వీడి కోసమే. మా కంపెనీ గుర్రాల్లో ఓ ఆడ గుర్రం యీనింది. దానిపాలు వీడు తాగుతాడని దానిపిల్లని గుండేసి కాల్చేశాం. పాల తిత్తి ఒకంతట నోట్లో పెట్టుకునేవాడు కాడు. అదే యేడుపు ఏడ్చేవాడు.

తరువాత క్రమంగా అలవాటైంది. పాలతిత్తి తల్లి రొమ్ము పీల్చుకు తాగే కదమ పిల్లలకంటె పాలపీక పీల్చుకుని వీడే బాగా పాలు తాగేవాడు.

నా షరాయి చింపేసి నేనే కుట్టాను వీడికి జుబ్బా. అది పొట్టైపోయింది వీడికి. పెద్దాడైపోయాడు మరి ఐతే యేం, ఇహ ఫరవాలేదు ఇప్పటికి. తరువాత చూసుకోవచ్చు

ఇహ అంతా విన్నావు కదా, నువ్వే ఆలోచించి చెప్పు వీణ్ణి తీసుకుని యెక్కడికి పొమ్మంటావ్ నను? ఇంత చంటిపిల్లని మేం తీసుకోం అంటావా? మంచి తెలివైన వాడు సుమీ, వాడితిండి వాడే అడిగితింటాడు. ఒకరు తినిపించక్కర్లేదు. వీణ్ని తీసుకుంటావా? నిజంగానే? ధన్యవాదాలు అమ్మాయి! షామిన్ నాయకత్వాన తిరుగుతూన్న ఆ బందిపోటు ముఠాని, తుడిచి పెట్టేయడం అయిపోయాక, నాల్గురోజులు తిరక్కముందే రెక్కలు కట్టుకు వాల్తానిక్కడ-వీణ్ని చూడ్డానికి.

ఒరేయ్, నాన్నా, షిబ్లోక్ సంతతి వాడా! నే వెళ్లొస్తాను, మరి! చప్పున పెరిగి పెద్దాడివై పో! ఓరి భడవా! ఇప్పుడు నాన్న గెడ్డం పీకుతావట్రా! నానా పాట్లుపడి నిన్ను పెంచలేదట్రా నేను ఎన్నో బాధలు భరించి నిన్ను సాకలేదట్రా? చివరికి నాన్న గెడ్డం పీకి నాన్నతో పోట్లాట పెట్టుకుంటావా? ఇదిగో వెళ్ళిపోయే ముందర ఒక్కసారి నిన్ను ముద్దు పెట్టుకోనీయ్.

మేజరమ్మాయ్! వీడిని గురించి నువ్వేమీ గాభరా పడకు. వీడు యేడుస్తే ఏం చెయ్యడం అంటావా? అబ్బే! వీడు అసలు యేడవనే యేడవడు! వీడి తండ్రి బోల్షెవిక్, వీడికి కొద్దో గొప్పో బోల్షెవిక్ గుణాలు అబ్బాయనుకో! వీడు యేడవడు. కాని కరుస్తాడు. ఆమాట దాచటం యెందుకు. నువ్వు యేంచేసినా సరే- నువ్వు మాత్రం వాడి కళ్ళంట నీళ్లు తెప్పించలేవు.

ఓ రైలు కంపార్టుమెంటులో

"అమ్మా! ఇప్పుడు మనం దాటిన రైలుస్టేషను పేరేమిటి?" అనడిగాడు చిన్నిగాడు

"నోర్మూసుకో నీ కెందుకు?" అందావిడ నవల చదువుతూ

కాసేపాగి మళ్ళీ "అమ్మా! మనం దాటిన ఆఖరి స్టేషన్ పేరేమిటి?" అని అడిగాడు వాడు

వాళ్ళమ్మకు చిరాకు పుట్టుకొచ్చి వాడినెత్తిన మొట్టికాయవేసి

"అలా ఊరికె వాగద్దన్నానా? ఏ స్టేషనయితే నీకెందుకు?" అంటూ కసురుకుంది

"ఏ స్టేషనో తెలీందే తమ్ముడు అక్కడ రైలాగినప్పుడు దిగిపోయాడు అని ఎలా చెప్పాలేం?" కోపంగా అడిగాడు చిన్నిగాడు.